

*Met dank aan Swami Shyam, Mia Houtmortels,
Joep Breukers en Elisabeth Kübler-Ross.
Truus*

Wolfje

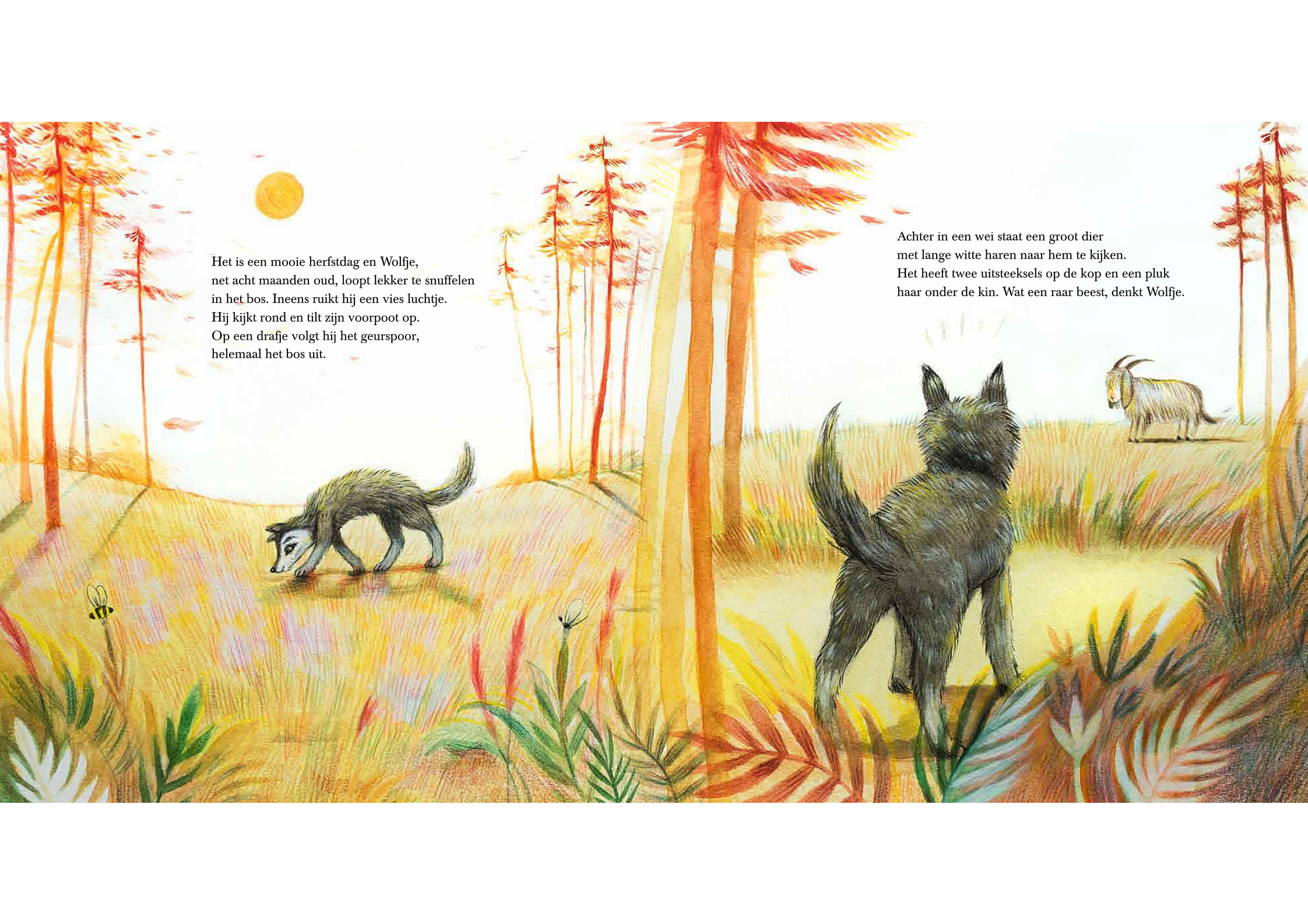
en de oude geit

Tekst: Truus Breukers / Illustraties: Carolien Westermann
Wolfje en de oude geit
© 2017 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Trefw.: dood, ziel, vriendschap
NUR 273
ISBN 978 90 448 3055 2
D/2017/4124/126
Alle rechten voorbehouden
www.clavisbooks.com

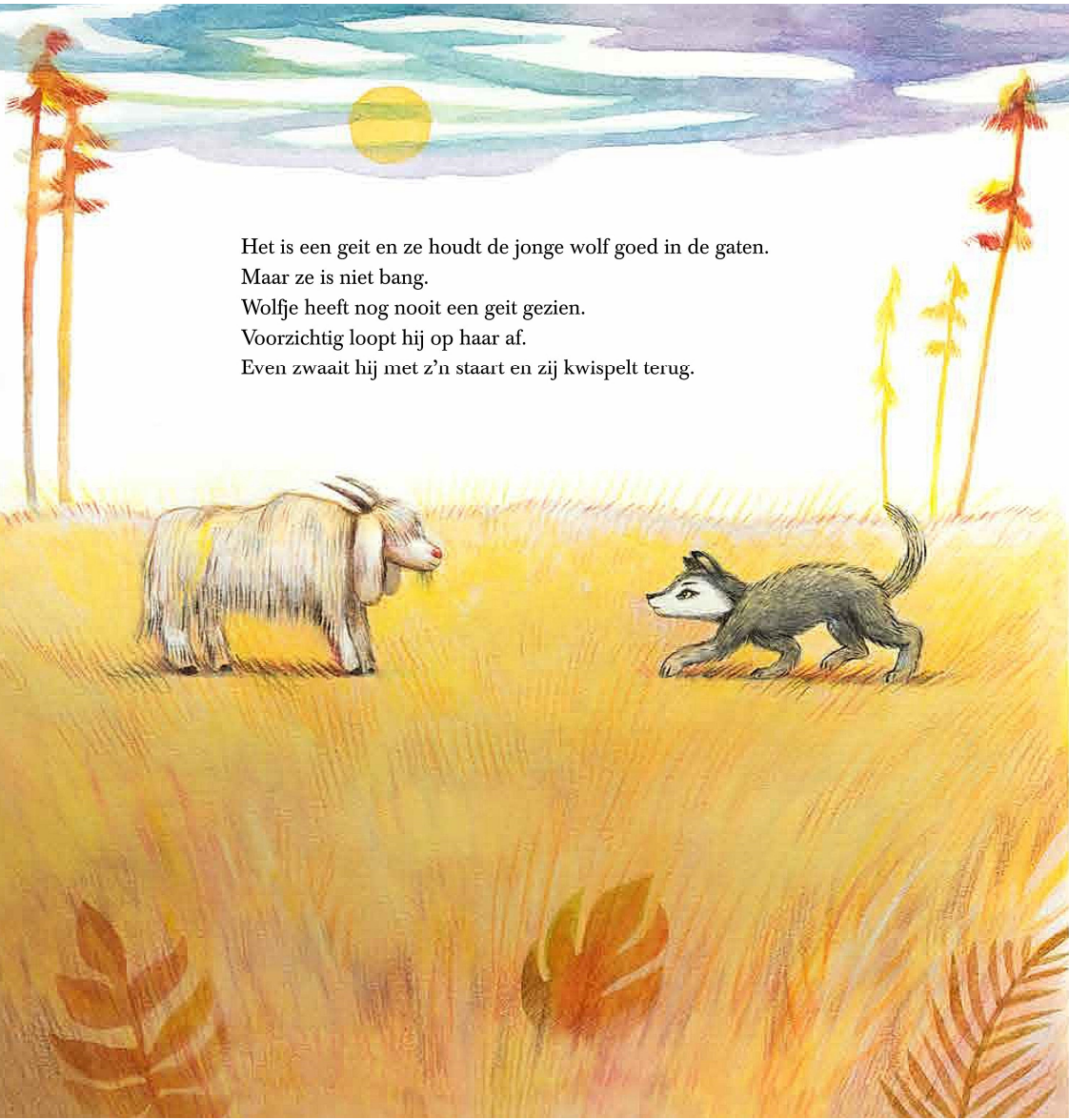

*Truus Breukers &
Carolien Westermann*

Het is een mooie herfstdag en Wolfje,
net acht maanden oud, loopt lekker te snuffelen
in het bos. Ineens ruikt hij een vies luchtje.
Hij kijkt rond en tilt zijn voorpoot op.
Op een drafje volgt hij het geurspoor,
helemaal het bos uit.

Achter in een wei staat een groot dier
met lange witte haren naar hem te kijken.
Het heeft twee uitsteeksels op de kop en een pluk
haar onder de kin. Wat een raar beest, denkt Wolfje.

Het is een geit en ze houdt de jonge wolf goed in de gaten.
Maar ze is niet bang.
Wolfje heeft nog nooit een geit gezien.
Voorzichtig loopt hij op haar af.
Even zwaait hij met z'n staart en zij kwispelt terug.

Wolfje trekt zijn neus op en snuift. 'Jij stinkt.'
'En jij hebt geen manieren,' mekkert de geit.
Wolfje staart naar haar sik, die wiebelt als ze praat.
Dan bekijken ze elkaar zwijgend.

‘Ik zeg gewoon wat in me opkomt,’ gromt Wolfje.
De geit schudt haar kop. ‘Het is veel aardiger om je eerst voor te stellen.’
‘O?’ zegt Wolfje verrast. Maar hij is ook nieuwsgierig.
Daarom snuffelt hij weer en zet een stapje dichterbij.
‘Goed dan, ik heet Wolfje en ik hou van spelletjes en avontuur.’

De geit zegt: ‘Ik ben een heel oude geit, ik hou van verhalen vertellen
en vandaag is het toevallig mijn laatste dag.’

‘Wát?’ Wolfje zet grote ogen op. ‘Ik ga jou echt niet opeten, hoor!’
Hij moet wel vreselijke honger hebben voordat hij in zo’n stinkend beest bijt.
Kalm zegt de geit: ‘Op mijn leeftijd weet je dat er een dag komt
waarop je doodgaat.’

